

SPiRiT
ANiMALS

ZRÁDNÉ VODY

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals

Zrádné vody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tui T. Sutherlandová
Spirit Animals – Zrádné vody – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

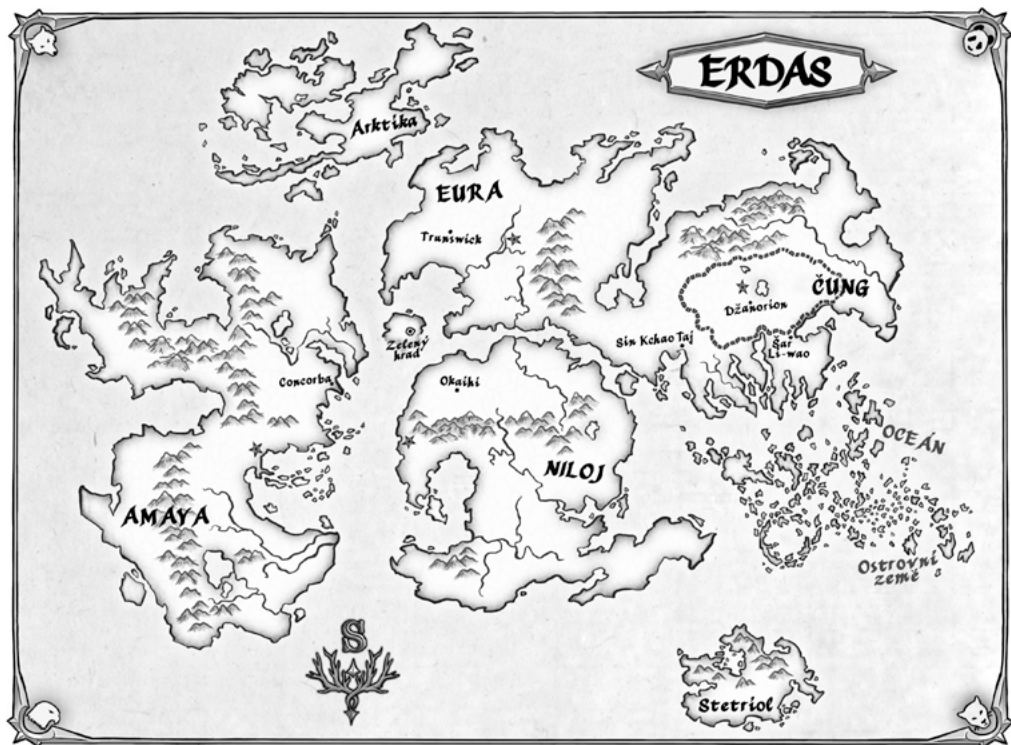
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ASPIRIT ANIMASTM ZRÁDNÉ VODY

Tui T. Sutherlandová

 FRAGMENT

*Věnováno Elliotovi, Jonahovi a mému
spirituálnímu zvířeti Sluníčku.*

– T. S.

KOVO

OBYVATELÉ STETRIOLU TO MÍSTO NAZÝVALI MRUČÍCÍ skála.

Věděli, kde přibližně leží, hluboko ve vyprahlém vnitrozemí kontinentu. Znali ten mručivý zvuk, který rozechvíval zemi v okruhu několika kilometrů.

A znali jméno temné a zlověstné bytosti, která tam byla uvězněna.

Především ale věděli, že jestli chtějí přežít, nesmějí se k tomu místu přibližovat.

A tak vězení opičáka Kova nikdo nenavštívil už stovky let. Ono by to vůbec nebylo snadné, ani kdyby se o to někdo chtěl pokusit. Mručící skála ležela daleko ve stetriolské poušti, mnoho dní cesty od nejbližšího vodního zdroje. Měla kolmé stěny bez jediného úchyty, které jako by někdo vytvořil jediným máchnutím obrovského meče.

Na jejím vrcholu panovala pod žhnoucím sluncem teplo asi devadesát stupňů – nikdo ji nikdy přesně nezměřil,

byla ale dost vysoká, aby ošklivě popálila jakoukoli nohu, botu nebo tlapu, která by se pokusila na vrchol vstoupit.

Samotná klec jako by vyrůstala přímo z vrcholu skály, hustá síť neproniknutelných větví tvrdých jako diamanty. Zářily čistou oslepující bělostí, především na nejostřejších hrotech, kde byly ještě pořád patrné neurčité obrysy parohů, které sem před staletími zapíchl Velký strážce Tellun.

A pak tu byl samozřejmě ještě orel na nebi: Halawír, ostrozraký hlídač, který Kova střezil ve dne v noci.

Tak tedy: žádní návštěvníci. Už velmi, velmi dlouho.

A proto to mručení.

„Nejdřív je stáhnou z kůže,“ bručel hlas připomínající hřmění ve vzdálených horách. „Rozdrtím jim lebky. Zabalím jejich kosti do těch zelených plášťů a podpálím jim domy. Rozdupu jejich pevnosti na prach.“

Z klece vyhlížely nenávisné oči ohromného stříbrohřbetého gorilího samce. Hustá černá srst ho v horku tížila. V kleci nebyl prostor pro pohyb, a tak seděl, přemítal a čekal, už po celé generace. Od jeho uvěznění povstala a padla řada králů i říší, ale on stále jen čekal.

A snil při tom o pomstě.

„Zabil jsem čtyři Velké strážce,“ mumlal si. „Až se dostanu na svobodu, potrestám ty troufalé Zelenopláštníky, kteří je uctívají. Roztrhám jejich spirituální zvířata na kusy a sám pak zabiju všechny lidské slabochy. Některé budu pomalu škrtit, jiné utopím a další rozdupu.“ Kožnatou dlaní přejel po parozích, které ho držely v zajetí.

Z dálky se ozval skřek dravého ptáka, v rozpáleném vzduchu zněl pronikavě a zoufale.

„Už to nebude trvat dlouho. Bezceční lidé. Kdybych byl volný, už bychom měli všechny talismany. Byli by z nás králové tohoto světa a každý by se nám klaněl.“

Jeho mocné svaly se napnuly, jak se opřel o stěny klece. „Brzy. Můj čas se blíží. Brzy mě přijdou vysvobodit,“ mručel a mžoural ven do malého čtverce pouště, na který dohlédl. „Gerathon je už několik týdnů volná. Pomalí, odporní človíčky. Možná jim urvu prsty na nohou.“

Zvedl hlavu a začenal obřími nozdrami. Pomalu roztáhl rty do prohnatého úsměvu.

„Gerathon,“ zabručel. „Konečně.“

„Chápu, že se nemůžeš dočkat, až prolíješ krev svých nepřátel,“ uslyšel za sebou něčí hlas. „Ale co je jeden dva měsíce po těch staletích čekání?“

„Na splnění svých plánů budu čekat tak dlouho, jak bude třeba,“ opáčil Kovo. „Postav se tak, abych na tebe viděl.“

Pár kroků od klece a kousek od strmé skalní stěny se objevil hnědovlasý kluk. Byl hubený a malý, sotva dost starý, aby se mohl napít Žluči, a příšerně spálený od slunce. Na ramenou měl dlouhé krvácející šrámy a jako by si vůbec nevšiml, že mu od spálených podrážek stoupá kouř. To ale možná nějak souviselo s tím, kdo je skutečně v jeho nitru, kdo se dívá těma žlutýma hadíma očima s rozšířenými zornicemi.

„Na tebe je to nezvykle malé stvoření,“ zabručel Kovo. „Vypadá spíš jako tvoje svačinka než jako posel.“ Pohlédl k nebi, ale Halawíra nikde neviděl. Šikovné načasování: jeho věčně bdělý strážce někam zmizel právě ve chvíli, kdy přišla návštěva.

„Později si na něm klidně smlsnu,“ prohlásil hoch, a přestože nemluvil Gerathoniným hlasem, ne úplně, jisté děsivé syčení poukazovalo na hadího Velkého strážce. „Ssssedíš tady už dlouho. Co máš v plánu?“

„Opravdu vtipné,“ zavrčel Kovo. Jeho tmavé oči hněvivě vyhlížely zpod zlověstně staženého obočí. „To ses sem přišla vychloubat svojí svobodou?“

„Ne,“ řekla Gerathon, na sebe skoro soucitně. „Přišla jsem ti říct, jak dobře se nám daří. Dobytelé těm špinavým zelenopláštnickým skrčkům právě sebrali křišťálového ledního medvěda. A navíc se mi jednoho z nich povedlo docela potrápit, protože jeho matka patří k mým loutkám. Měls vidět, jak se tvářil, když se ho pokusila zabít. Bylo to tak *rozkošné*.“

„No skvěle,“ odfrkl si Kovo. „Klidně si mě tady nech celé věky, hlavně že se bavíš.“

„Tvůj čas se blíží,“ ujistila ho Gerathon a zvedla chlapci ruku k ústům, když ho schválně nechala zívnout. „Už máme skoro tolik talismanů, abychom tě mohli osvobodit.“

„To je... *skoro* to, co chci slyšet,“ zamručel Kovo výhrůžně.

„Věř mi,“ řekla Gerathon mdle. „Umíme si zjistit všechno, co vědí Zelenopláštníci, a přesně víme, kam se čtyři Padlí vydají příště. Jako vždycky. Zmocníme se příštího talismanu a pak je zničíme.“

„To jsem si všiml, žes je ještě nezničila,“ podotkl Kovo. „Nechceš mi vysvětlit, proč jsou ještě naživu?“

Gerathon lhostejně mávla chlapcovou rukou. „Ještě se mi budou hodit. *Nám*. Našemu Krokodýlímu králi. Neměj obavy, brzy bude po nich.“

Hoch zničehonic bolestivě vykřikl a padl na všechny čtyři. Na spálené kůži mu okamžitě naskočily odporné boláky.

„Proklatě,“ zasyčela Gerathon podivně klidným hlasem, který neodpovídal obličejí zkroucenému bolesti. „Tenhle ubohý kostýmek už mi dlouho nevydrží. Asi zavolám jeho káně, ať ho odnese pryč.“

„No vida, takhle jsi ho dostala sem nahoru,“ pochopil Kovo.

„Ano. Vybrali jsme co nejmenšího člověka a pomocí Žluči jsme ho spojili s obřím ptákem,“ odpověděla kobra. Kovo zamžoural k obloze a spatřil široká kroužící křídla – pro jednu nepatřila Halawírovi.

Chlapec už ležel natažený na zemi a vzduch naplnil štiplavý zápach spálených vlasů. „No ano,“ pokračovala Gerathon, „už je skoro mrtvý. Moc legrace s ním nebylo. Asi se teď budeme muset rozloučit, Kovo.“

„Počkej,“ zavrčel a pověsil se na parohy. „Jak dlouho tady ještě budu trčet?“

„Až se příště uvidíme,“ zasyčela slábnoucím hlasem umírajícího chlapce, „budeme volní oba.“

„A pak... pak nám bude patřit celý Erdas.“

NA MOŘI

*J*E TAK BLÍZKO.
Abeke vyhlížela přes tmavé dmoucí se vlny k pobřeží. Odpolední slunce ji hrálo na kůži a hladina oceánu se pod ní zlatavě třpytila, ale vítr byl nějak chladnější, než by měl být.

Niløj. Můj domov. Moje rodina.

Neviděla z něj nic než pruh pláže a za ní hustou zelenou džungli. Tato část Niloje vypadala úplně jinak než vyschlá savana v okolí její vesnice, ale i tak teď měla k domovu nejbliž za hodně dlouhou dobu.

Ráda bych věděla, co by si pomyslela Soama, kdyby mě teď viděla. Nebo otec. Abeke si promnula ránu na levém rameni, kam ji při poslední bitvě bodl jeden z dobyvatelů. Poranění se zahojilo natolik, aby mohla znovu používat luk – nový luk, protože ten starý jí rozdrtilo válečné kladivo dobyvatelů – ale občas ji ještě pobolívalo, hlavně když bylo chladno. Byla by na mě rodina po tom všem pyšná? Nebo by si pořád mysleli, že jsem ostuda a zklamání?

Přitáhla si zelený plášť těsněji okolo ramen a skoro nevědomky natáhla ruku ke své leopardici.

„Vrrrrr,“ zavrčela Uraza a strčila hlavu pod Abečinu dlaň. Leopardice chvíli jen tak seděla, nechala se drbat a zlověstně se mračila na oceán. Pak se vyhoupla na nohy a dlouhými kroky začala opět přecházet sem a tam.

Možná se cítím tak divně jenom proto, že se tak cítí ona, pomyslela si Abeke. Uraza, jako většina kočkovitých šelem – obřích i menších – nesnášela vodu, hlavně rozlehlé vodní plochy, jež ji obklopují ze všech stran a jsou cítit po rybách, které nemůže sama lovit.

„Já vím,“ zašeptala Abeke, když pozorovala své nervózně přecházející zvíře, „taky bych si přála, abychom už byli zase na souši.“ Trávit tak dlouhý čas v omezeném prostoru lodi bylo náročné, ale Tárik trval na tom, že nejbezpečnější cesta do Ostrovní země vede okolo Niloje. Obvyklá námořní trasa – průliv oddělující Niloj od Čungu – byla určitě plná dobyvatelů.

Abeke už se chystala přivolat Urazu k sobě a nabídnout jí klidový stav, ale právě v tu chvíli se přímo před leopardicí z podpalubí zjevila obří panda Dží.

Uraza polekaně uskočila, vycenila zuby a vytáhla drápy. Její tesáky se divoce zaleskly na slunci a po drápech zůstaly v dřevěných prknech paluby důlky.

„Urazo!“ křikla Abeke.

Dží poklidně zamrkala, pak se otočila a kolébala se pryč. Jenže za ní se vynořila Mej-lin, která se na Urazu zamračila s rukou na noži připnutému u pasu.

„Nechtěla jí ublížit,“ bránila leopardici Abeke a spěchala

k nim. Konejšivě pohladila Urazu po hřbetě. „Jenom je nervózní. Jako my všichni.“

„To by mě zajímalo proč,“ odsekla Mej-lin. Abeke samozřejmě věděla, co má na mysli: další ztracený talisman, další zbytečnou výpravu a Rolanovu domněnku, že někdo předává nepříteli informace. Mej-lin si Abeke změřila tvrdým pohledem a dodala: „Prokaž nám všem tu laskavost a nauč se tu svou splašenou kočku ovládat.“

Uraza tiše zasyčela a Mej-lin odpochovovala.

„To nic,“ šeptala Abeke a hladila leopardici po srsti. „Chápu, co jí vadí.“ *Ale já ten špeh nejsem. Já jsem Zelenopláštníkům věrná. Ano, Šejna mám ráda a náhodou si myslím, že není tak úplně zlý, ale své přátele bych nikdy, nikdy nezradila.*

Ale kdybych si zajela domů, to by nebyla zrada, ne?

Na chvílku se ponořila do představ. Uprostřed noci by se mohla vyplížit na palubu, půjčit si jeden ze člunů, spustit ho na vodu... a sama vyrazit do Niloje. Byla by pryč dřív, než by si toho někdo všiml. Věděla, že díky svým loveckým schopnostem a spojení s Urazou, od níž si mohla vypůjčit rychlost a sílu, by cestu do vesnice dokázala přežít.

Mej-lin by se ulevilo, kdybych zmizela. A nejspíš i Rolanovi. A proč bych měla zůstat s lidmi, kteří mi nevěří? Zamžourala do slunce a pomyslela na Conora. Conorovi by možná chyběla... a on by určitě chyběl jí. S tebou se cítím jako s rodinou, řekl jí tehdy v Arktice. Až na to, že se svojí rodinou se Abeke obvykle cítila nepříjemně, jako nedůležitá a zbytečná, zatímco s Conorem jí bylo příjemně.

Přesto na ně pořád myslela. Na otce i na Soamu. Vlastně na celou vesnici. Co když potřebují, aby je s Urazou ochraňovaly?

Uraza jí zamručela pod konečky prstů a Abeke napadlo, jestli leopardice uhodla, na co myslí. „Neboj, neudělám to,“ řekla a přidřepla si k ní. „Nemusíš se na mě dívat tak panovačně. Nejsem hloupá: viděla jsem, co se stalo, když Conor a Mej-lin postavili své rodiny nad náš cíl – a když to málem udělal i Rolan. Víím, že otce a Soamu nejlépe ochráníme tak, že najdeme talismany a zastavíme Požírače.“

Povzdechla si. *A kromě toho, moje rodina by mě asi přivítala se stejným nadšením, s jakým se na mě většinou dívá Mej-lin. „Tak ty ses vrátila? Zelenopláštníci tě taky nechtěli? No jistě, zase jsi to pokazila. Bylo nám jasné, že to tak dopadne. A ať tě ani nenapadne nastěhovat si sem tu leopardici.“*

Kdepak, zůstane tam, kde je. Jen bude muset najít nějaký jiný způsob, jak si získat důvěru ostatních.

Uraza zabručela něco jako „to bys teda měla“. Znovu šfouchla Abeke hlavou do ruky a se zdviženým ocasem vznešeně odkráčela. Vítr jí nadouval zlatou srst s černými skvrnami.

„Všechno v pořádku?“ uslyšela za sebou Lenořin hlas, když se narovнала.

Abeke přikývla. Zastavili se na Zeleném hradě jen proto, aby vyzvedli Lenori a nechali tam Mayu – ubohou, zdrceňnou Mayu. A pak už *Tellunova pýcha* vyplula směrem k Ostrovní zemi, kde si s nimi podle Lenořiných vidění vážně, vážně chce promluvit obří chobotnice.

„Nemohli bychom...“ vyhrkla, ale pak se zarazila.

„Nemohli bychom co?“ zeptala se Lenori přívětivě.

„Nemohli bychom se zastavit v Niloji?“ dokončila Abeke otázku. „Copak tam taky nežije Velký strážce? Lev, ne?

Mohli bychom nejdřív vypátrat jeho talisman a pak se vydat do Ostrovní země.“ *A taky bychom se mohli zastavit v mojí vesnici... jenom se přesvědčit, že je všechno v pořádku.* Ráda by věděla, jestli už přišel déšť. Nebo jestli ho předběhli dobyvatelé.

Zelenopláštnice soucitně pokývala hlavou. „Stýská se ti po rodině, já vím. Mně se taky stýská. A pro tebe je to mnohem náročnější – moje rodina alespoň žije v Amaye, kam se nepřítel ještě nedostal.“

„Já nevím, jestli se mi tak moc stýská,“ přiznala Abeke. „Ale...“

„Máš o ně obavy.“ Mořský vítr rozháněl Lenořiny dlouhé tmavé vlasy a její duhový ibis se držel v závětrří jejího zeleného pláště.

Abeke se znovu zahleděla k zubatému zelenému pobřeží. „Přála bych si, aby věděli, co dělám, že už nejsem se Zerífem. Ráda bych jim pomohla uvědomit si, komu mohou důvěřovat a komu ne. Přála bych si... prostě bych si přála je znovu vidět a přesvědčit se, že jsou v pořádku.“

Lenori položila ruku Abeke na rameno a korálky na jejích náramcích tiše zarachotily. „Určitě jsou,“ ujistila ji. „A ty děláš to, co je potřeba udělat, abychom je zachránili. Abychom zachránili celý Erdas. Jsi moc statečná.“

Abeke si přála být o všem tak pevně přesvědčená jako Lenori.

„Doufám, že brzy budeš mít možnost se s nimi zase vidět. Ale cestovat do Niloje je teď příliš nebezpečné,“ pokračovala Lenori. „Podle všech zpráv dobyvatelé ovládají celý kontinent, stejně jako ovládli Čung.“

Další důvod jít tam teď, pomyslela si Abeke. *Kde asi jsou otec a Soama? Co s nimi dobyvatelé udělali?* Představovala si, že je přinutí vypít Žluč, že je spojili s vyšinutými a hroznými zvířaty ovládanými nepřitelem. Zachvěla se po celém těle.

„A nejde jen o dobyvatele,“ dodal Tárík, který se k nim blížil od zádě. Abeke polekaně nadskočila. Netušila, že je poslouchá. „Lev Cabaro je jeden z nejstrašlivějších Velkých strážců. Čím víc talismanů budeme mít, až se k němu vydáme, tím to pro nás bude bezpečnější.“

„A Mulop nás navíc volá,“ dodala Lenori s nepřítomným výrazem, jako by pozorovala něco hodně vzdáleného. Zvedla ruku a její ibis se k ní naklonil a zahleděl se na Abeke svými znepokojivými očima. Šplouchání oceánu téměř přehlušilo Lenořin tichý, melodický hlas. „Už několik týdnů ho každou noc slyším ve snech. Začíná to jako zpěv velryb a pak tma okolo mě zmodrá a já se ocitnu pod vodou. Z velké výšky ke mně proniká světlo, které ale sotva osvětlí jeskyni, v níž plavu. A potom okolo mě propluje bublina, za chvíli další a já vidím, že každá obsahuje nějaké slovo, a tak se je pokouším zachytit, jenže se každá rozplyne, jakmile se jí dotknu. Ale ta slova mi zůstávají na kůži jako rozmazané skvrnky, takže z nich skoro můžu vyčíst vzkaz.“

„Skoro?“ podivila se Abeke.

„Vidění bývají vždycky trochu nezřetelná,“ vysvětlila Lenori. „A ta od Mulopa zvlášť. Ale vyrozuměla jsem z toho, že si přeje vidět čtyři Padlé a jejich společníky.“ Zavrtěla hlavou. „Neměli bychom ho už nechávat déle čekat. Mulopa nemůžeš odmítnout.“

Nechtěla jsem ho odmítnout, pomyslela si Abeke. Jenom... jasně, hned jsme tam, dej nám jenom minutku.

„Hlavně proto, že to je první Velký strážce, který nás sám oslovil,“ podotkl Tárík a sarkasticky se na ni usmál. „Po zkušenosti se Sukou by se nám hodilo trochu příjemnější setkání, nemyslíš? Někde na slunci, kde nám neomrznou prsty na nohou. Jen si to představ, Velký strážce, který nás *chce* vidět. Možná nám dokonce řekne něco víc k tomu, co se tady děje. Všechny legendy se shodují v tom, že Mulop je velký věstec.“

Všechno to dávalo smysl, ale Abeke si musela přiznat, že ji Lenořino nejednoznačné vidění moc nepřesvědčilo. Uslyšela kroky na palubě, a když se ohlédla, spatřila, že přicházejí Rolan s Conorem. Brigan byl v klidovém stavu – ani jemu se cestování po moři příliš nelíbilo – zatímco Essix se nechávala unášet vzdušnými proudy vysoko nad nimi.

„Je to nejbezpečnější plán,“ dodal Tárík povzbudivě. A potom pokračoval, s mnohem menší jistotou v hlase. „Starosti mi dělá jen to, že se budeme muset plavit okolo Stetriolu. Přál bych si, aby existovala jiná cesta, ale bojím se, že prostě jen budeme muset doufat, že si nás nikdo nevšimne.“

„Už zase doufat,“ zabručel Rolan. „To nám pokaždý hodně pomohlo.“

Tárík na něj zkoumavě pohlédl.

„Opovaž se znovu se mě ptát, jestli se cejtím dobře,“ ušklíbl se Rolan skoro přesvědčivě, i když jeho oči říkaly něco jiného. „Už jsem to hodil za hlavu. Jdu dál. Je mi dobře. Víc než dobře – vždyť konečně dokážu uvést svoje spirituál-

ní zvíře do klidového stavu! No jo, mám se skvěle.“ Rozhrnul si halenu a vystrčil prsa k nebi. „Koukejte... koukejte...”

Uběhla chvíle a nic se nestalo. Essix líně kroužila na nebi a nikoho si nevšímala.

„Pořád koukáme,“ zažertoval Conor váhavě.

Rolan pokrčil rameny. „To je fuk. Ale už si rozumíme. Bereme jeden druhýho. Že jo, Essix?“ houkl.

Sokolice zavřískla, což mohlo klidně znamenat „Zase si tu halenu koukej oblíknout,“ ale bylo to lepší než obvyklé mlčení, na které byl Rolan od ní zvyklý.

Abeke si nebyla jistá, jestli se Rolan opravdu cítí dobře. Nevěděla, jak by se mohl cítit po tom, co se stalo s jeho matkou Aidanou, ale on o tom očividně nechtěl mluvit.

Vrátil se k tomu jen jednou a víc odmítal připustit. Po té bitvě v docích si všichni všimli, jak je tichý a otřesený, ale Abeke si zpočátku myslela, že to způsobila ztráta křišťálového medvěda. Koneckonců to on ho držel, když ho ten mrož ukradl.

Ale pak, večer o dva dny později, během plavby k Zelenému hradu, jim Rolan pověděl, jak to všechno bylo. Jak ho matka jako malého opustila, protože pro něj pod vlivem nezdařeného svazku se svým zvířetem byla nebezpečná. Jak potkala dobyvatele a dostala od nich napít Žluči a vztah se zvířetem se napravil. Jak se snažila Rolana přesvědčit, aby se k ní připojil, a pak odhalila temnou stránku Žluči: každý, kdo se jí napije, se ocitne v moci dobyvatelů.

Rolan vyprávěl, jak se jejího těla zmocnil někdo jiný. Jak z jejích očí hledělo něco nelidského a přinutilo ji to pokusit se zabít vlastního syna.

Kdykoli si na to Abeke vzpomněla, přeběhl jí mráz po zádech. Nedokázala si představit, jaké by to pro ni bylo, kdyby viděla, jak se někoho, na kom jí záleží, zmocnila cizí temná síla. Nebo ještě hůř, kdyby byla tím člověkem, který ztrácí kontrolu nad vlastním tělem. Kdyby útočila na své příbuzné a nedokázala to zastavit. Existuje něco horšího?

Chudáček Rolan. Nikdo nevěděl, jestli svoji matku ještě někdy uvidí a jestli ještě vůbec může skutečně být jeho matkou, když je teď v moci Žluči.

Ale on se tím nechtěl zabývat. Tak své vyprávění uzavřel. Prohlásil, že nestojí o dlouhé srdečné rozhovory, lítostivé pohledy, smutné obličejy, jinak že na ně poštvě Essix. Co se stalo, stalo se, a pravda je taková (říkal), že svou matku vlastně nikdy opravdu neznal, takže pochybuje o tom, že by mu nějak zvlášť měla chybět.

Abeke věděla, že to je lež, ale zdálo se, že to je lež, které chce Rolan sám uvěřit.

Od toho večera to byl zase ten starý jízlivý Rolan, který se možná jen o něco víc naparoval, když teď Essix konečně byla ochotná přejít do klidového stavu (občas).

Přesto poznala, že Tárikovi dělá Rolan starosti. Vlastně asi dělal starosti všem... jenže nemohli udělat víc než mu dát prostor.

„Zažil jsi nějaká další vidění?“ zeptala se Lenori Conora. „Mluvil s tebou Mulop?“

„Ehm,“ odkašlal si Conor. „Neříkal bych tomu, že se mnou *mluvil*.“ Prohrábl si světlé vlasy a zatvářil se zmateně.

„Právě jsem Abeke vysvětlovala, že vidění od Mulopa

Po palubě se rozlehlo hluboké vrčení, z něhož se Abeke naježily všechny chlupy na těle. Otočila se na patě a uviděla, že Uraza se chystá k útoku. Divoce švihala ocasem a rozzuřené fialové oči upírala na naprosto neškodného racka.

Racek?

Šedohnědý pták seděl na ráhně nad Zelenopláštníky, tak vysoko, že by k němu nedokázala doskočit ani Uraza. Nijak se nelišil od stovek ostatních ptáků vznášejících se okolo korábu.

Zacvakal zobákem, naklonil hlavičku na stranu a zahleděl se na Urazu černýma očkama jako korálky.

„Urazo?“ řekla Abeke. „Co se ti nelíbí?“

Pták pomalu otočil hlavu k nim. Když přelétl pohledem přes Abeke, celá se zachvěla. Pak se upřeně zadíval na Conora.

„Vypadá to, že máš ctitele,“ vtipkoval Rolan. „Vidíš, Conore, a proto ti říkám, že by ses měl častěji koupat. Kdybys nesmrđěl jako ryba, neměl bys...“

Racek ze sebe vydal skřek, pronikavý jekot, jako by mu někdo škubal peří.

A pak vyrazil přímo proti Conorovu obličejí.

BOUŘE

NAJEDNOU BYLO VŠUDE PEŘÍ, OBKLOPILO HO, ZASTÍNILO oblohu, jeho přátele i vzduch, který dýchal. Šedobílá křídla Conorovi bušila do uší jako kovářská kladiva snažící se vyklepat mu mozek z hlavy. Neuvěřitelně ostrý zobák ho kloval do obličeje, do nechráněných očí a do krku.

Conor vyjekl a klopýtavě couval. Pták dál útočil a vyškubl mu několik pramenů vlasů najednou. Conor si zakryl hlavu rukama a racek se okamžitě vrhl ke kapse jeho pláště.

„Žulový beran!“ křičela odněkud z dálky Mej-lin. „Chce ukrást jeden z našich talismanů!“

„Je to spirituální zvíře!“ volal Rolan. „Pracuje pro dobyvatele!“

Conor cítil, že ostatní kolem něj se pokoušejí racka zastavit, ale pták byl neúnavný. Vrhł se na břicho, takže mu pták teď útočil na záda. Bušil do něj jako krupobití. Chlapec žulového berana v kapse pevně sevřel rukou. O další talisman už nepři-
jdu, ani kdyby mi ten racek měl vyklovat oči, pomyslel si.

A pak uslyšel zavřísknutí, v němž rozpoznal Essix, a vzápětí racek zmizel.

„Conore?“ Abeke se k němu sklonila a prohlížela mu obličej. „Není ti nic?“

„Dostal se k talismanu?“ vyzvídala Mej-lin.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. Beran pořád ležel v kapse.

„Essix!“ křikl Rolan. „Dávej pozor!“

Conor se posadil a podíval se na oblohu. Měl potrhane oblečení a cítil, jak se mu po tváři řine krev nejméně ze dvou ran, které mu racek uštědřil, ale větší starost mu nyní dělalo hlavně to, jak to s tím ptákem dopadne.

Vysoko nad nimi s ním bojovala Essix.

„Nenechte ho uletět,“ vydechl. „Jestli je otrávený Žlučí, mohl by dobyvatele přivést přímo k nám.“

Abeke vyskočila na nohy a popadla svůj luk. Vmžiku nasadila šíp a zamířila, ale pak zaváhala.

„Zastřel ho!“ zaječela Mej-lin.

„Nechci trefit Essix!“ odpověděla Abeke.

Rolan si přiložil dlaně k ústům „Essix!“ zavolal. „Přestaň! Odleť, ať ho můžeme střelit!“

Essix vřískla, zamávala křídly a poodlétla, aby Abeke mohla zamířit. Abeke vyslala šíp, ale těsně racka minula. Okamžitě znovu natáhla tětivu a zamířila, jenže už bylo pozdě. Racek zmizel v mracích.

Sokolice vřískla a znělo to rozladěně – přinejmenším Connorovi, který se cítil stejně. Ale když uviděl, jak se tváří Abeke, vydrápal se na nohy a poplácal ji po rameni. „To nešlo trefit,“ těšil ji. „Nikdo z nás by to nedokázal.“ Podíval se na Mej-lin, ta však jen přimhouřila oči a neodpověděla.

„Teď ale dobyvatelé budou vědět, kde jsme,“ postěžovala si Abeke smutně. „Ten racek je může dovést přímo k nám.“

„Stejně už to nejspíš věděli,“ poznamenala Mej-lin suše. „Protože jak si možná pamatuješ, někdo jim donáší.“

„Mej-lin, já to nejsem!“ bránila se Abeke. „Já nejsem špeh. Přísahám, že mi můžeš věřit!“

„Jak?“ vybuchla Mej-lin. „Jak může kdokoli z nás ještě komukoli věřit?“ Zafala pěsti, jako by se pokoušela ovládnout vztek. „Já *chci*, u všech Velkých strážců, to víš, že *chci*. Nerada jsem pořád podrážděná a podezřívavá, zvláště vůči tobě – vůči vám všem,“ dodala, ale dál upřeně sledovala Abeke. „Myslela jsem, že jsme kamarádi.“

„To jsme,“ pokusila se ji přerušit Abeke. Conor chtěl také něco říct, viděl však, že Mej-lin neposlouchá.

„Ale *někdo* jim donáší – někdo dobyvatele už několikrát dovedl přímo k nám,“ durdila se dál Mej-lin. „A všichni se tváří, že je jim to jedno, a nikdo o tom nechce mluvit, tak dobře, ale co si teda máme myslet, když se ten tvůj dobyvatelský kluk ukáže pokaždé ve správný čas, aby nám šlohnul další talisman? Při té poslední bitvě – uvědomuješ si, žeš už podruhé tak příhodně upadla do zajetí, aby tě proti nám mohli použít jako páku?“

„Není to můj kluk a nikdy bych něco takového neudělala schválně,“ neudržela se Abeke. „Šejn je jiný než ostatní! Víím, že bychom se s ním mohli dohodnout, kdyby se nám podařilo dostat ho dál od ostatních dobyvatelů. Přísahám, že jsem se jenom snažila, abychom se odtamtud dostali živí, protože i když tomu nevěříš, Mej-lin, vážně mi na vás záleží. Na vás všech.“

Mej-lin svěsila ramena a chytila se za hlavu. Najednou nevypadala hádavě, ale unaveně. „Mně na tobě taky záleží,“ zamumlala po chvilce skoro neslyšně. „Ale kdo jiný – a jak – nedokážu na to přestat myslet. Je to někdo z nás. Jeden z vás a mě to zabíjí...“ Odmlčela se, zhluboka se nadechla a obrátila se k Dží. „Pojď, zajdeme pro nějaké obvazy pro Conora.“ Obě zamířily k žebříku vedoucímu do podpalubí. Dž se tiskla těsně k Mej-lin a vypadala ustaraně.

Abeke si vzdychla.

Conor ji chytil okolo ramen a přitáhl si ji k sobě. Chápal, jak se Mej-lin cítí – pokaždé, když si vzpomněl na Šejna, měl chuť něco rozbít a vůbec nechápal, co na něm Abeke vidí. Věděl však, co on sám vidí na Abeke – odvalu, věrnost a čestnost. Věřil jí. Nechtěl dovolit těm pochybovačným hláskům, aby mu pronikly až do mozku a změnily to.

„Nic si z toho nedělej,“ těšil Abeke. „Mej-lin má prostě radši problémy, které může zmlátit, pobodat a zkopat, než ty, které tiše krouží okolo a straší nás. Vždyť to znáš. Teď se zlobí, ale nakonec změní názor, až... ehm, až...“

Odmlčel se. Až zjistí, kdo je ten skutečný špeh? Jak by taková informace mohla způsobit něco jiného než naprostý otřes?

„Díky,“ řekla Abeke a sklopila oči ke kolébající se palubě. „Myslím, že potřebuju... jenom půjdu na chvílku dolů.“ Otočila se a pospíchala pryč s Urazou v patách. Cestou si mnula oči.

Conor by jí rád něčím zvedl náladu. Od chvíle, co Abeke opustila dobyvatele a přidala se k Zelenopláštníkům, už toho spolu tolik prožili. Nebylo fér, že ji nedůvěra a podezření znovu zahnały do kouta.

Ale není. Aspoň já ji nepodezřívám.

Sáhl si na tetování na paži, kde spal Brigan. Když racek zaútočil, neměl čas přivolat své zvíře na pomoc: vlastně ani neměl kdy se nad tím zamyslet. Přivolał ho tedy teď a Brigan okamžitě zareagoval a objevil se na palubě vedle něj. Prohlédl si Conora od hlavy k patě a varovně se rozhlédl po ostatních raccích. Ten pohled říkal: „Jestli si někdo z vás ještě něco zkusí, rád si dám racka k večeři.“

Conor se příkrčil, objal vlka a ten mu začal olizovat rány na obličeji a na rukou.

Po chvíli se Conor narovnal a zamířil k Rolanovi a Tárikovi. Starší Zelenopláštník se opíral o zábradlí a díval se na mraky, v nichž racek zmizel. Brigan se s ostražitým, mstivým výrazem držel těsně po Conorově boku.

„Dobrý?“ zeptal se Rolan a dodal: „Byla to hrůza,“ když Conor přikývl. Podíval se na ostatní racky, z nichž někteří seděli na ráhnech nebo na bocích korábu. „Jak poznáme, která zvířata pracují pro dobyvatele?“

„Nemůžeme to poznat, pokud nejsou nezvykle veliká nebo se nechovají nějak zvláště,“ odpověděl Tárik. „Uraza si musela všimnout, že si ten racek Conora prohlíží.“ Pohlédl na Conora, který mu mlčky podal žulového berana. Zdálo se, že u Táríka bude více v bezpečí.

„Řekl bych, že můžeme čekat další podobné útoky,“ poznamenal Tárik, když si strčil berana do kapsy. „Čím víc se přiblížíme Stetriolu, tím bude plavba nebezpečnější. Je možné, že jsme pod nepřetržitým dohledem.“

Conor se zachvěl. „Třeba to je ten způsob, jak získávají informace. Možná to není jeden z nás – možná nás jen sleduje nějaké zvíře.“

„No jasně,“ vyhrkl Rolan. „Mně se zdálo, že ten květopas v mojí včerejší polívce vypadal nějak podezřele.“

Conor se vlažně usmál. Byla to nepříjemná představa, nicméně ne tak nepříjemná jako domněnka, že někdo z jejich přátel Zelenopláštníků pracuje pro nepřítele.

Jako by Rolan četl jeho myšlenky, dodal: „Po odjezdu z Eury jsem si všechny proklepl tou svojí intuicí. A přísahám, že jsem v každém vyčetl jenom upřímnost. I v Abeke. Nenarazil jsem na žádný klam ani zradu... je to divný.“ Kopl do zábradlí a sklonil hlavu. „Nebo mi něco uniká, stejně jako jsem si nevšiml, že Pia lže, když mi dávala ten kompas.“

Odmlčel se a Conor se dohadoval, že myslí na temnou stránku Aidany, kterou také neodhalil, dokud nebylo příliš pozdě.

„Nevyčítej si to,“ řekl mu Tárík. „Podle toho, co víme, mezi námi žádný špeh není a Požírač se jen snaží, abychom se navzájem podezírali.“

Rolan přikývl, ale Conor poznal, že tomu ve skutečnosti nevěří. Sdělení jeho matky bylo víc než jasné – někdo z nich předává informace dobyvatelům. Nějak se dozvěděli, kde přesně budou Zelenopláštníci s křišťálovým medvědem. *Pokaždé* se to nějak dozvěděli.

Jenže to nedávalo smysl. Čím déle o tom Conor uvažoval, tím z toho byl zmatenější a znepokojenější.

Mej-lin dobyvatele nenáviděla za to, co provedli s jejím otcem a domovem – ta by s nimi nikdy nespolupracovala. Abeke se možná kamarádila se Šejnem, ale Conor jí věřil. Nepatřila k lidem, kteří by zrazovali přátele, a věřila misi Zelenopláštníků. Rolan... někdo by si možná myslel, že Ro-

lanovo vytrvalé odmítání stát se Zelenopláštníkem je podezřelé. Ale kdyby stál na straně Požírače, odešel by se svou matkou nebo by o ní a Žluči alespoň věděl. Conor si byl jistý, že Rolan po setkání s matkou bolest nepředstírá.

Takže to v žádném případě nebyl nikdo z nich. Kdo jiný by to mohl být? Tárik nebo Lenori? Tárik byl jejich strážce, jejich skála. Conor věřil, že by za ně položil život. Neexistoval důvod, proč by je měl zradit. O Lenori toho moc nevěděl – a napadlo ho, že jestli dokáže přijímat vidění z velké vzdálenosti, možná umí stejně i vysílat zprávy. To však nesedělo k tomu, co o ní věděl.

Nikdo z nich do role špeha nepasoval. A přesto to nikdo jiný být nemohl.

„Zajdu se podívat, jestli velryby můžou trochu zrychlit,“ oznámil Tárik a narovnal se. „Jsme už jen den plavby od průlivu mezi Nilojem a Stetrioem, nejnebezpečnějšího bodu naší plavby. Musíme plout co nejrychleji. Ten racek byl jenom předzvěst toho, co nás čeká.“

Conorovi přeběhl mráz po zádech.

Jsou pod neustálým dohledem. Plují nebezpečně blízko Stetriolu. A jsou rozdělení, každý se dívá na ostatní a uvažuje, kdo by mohl být oním špehem.

Přepadl ho skličující pocit, že tato výprava skončí velkou ztrátou a katastrofou.

„Existují nějaké talismany, které umí ovládat počasí?“ úpěl Rolan ve své houpací síti. Venku fičel vítr a běsnící vlny narážely do lodního trupu. Lucerny se houpaly a vrhaly přes

kajutu divoké stíny. Abeke ležela ve své závěsné síti s rukama přes obličej a mlčela. Všechna zvířata přešla do klidového stavu, dokonce i Essix.

„Ne,“ ozvala se Mej-lin z podlahy, kde si klidně brousila nůž. „Ovládat počasí? Nějaký Velký strážce by to možná dokázal, ale neexistuje talisman, který by takovou moc propůjčil člověku. Samozřejmě.“

„No tak promiň,“ odsekl Rolan. „Já zapomněl, že talismany dělají jenom normální a pochopitelný věci, jako třeba že vlk naroste tak, že je velkej jako barák.“

„Myslíš, že na nás tu bouří někdo poslal?“ zeptal se Connor. Cítil se stejně bídne jako Rolan, celý zelený kvůli mořské nemoci. Vichřice doprovázená hustým deštěm zmítala lodí už několik dní. Aspoň si nemuseli dělat starosti s plachtami, které by se okamžitě zničily. Dvě ohromné velryby skálohřbetky, které loď táhly, udržovaly směr co nejbližší stanovenému kurzu.

Přesto je bouře vychýlila z plánované trasy. Předě dvěma dny, během několika hodin klidu, Connor na jihu zahlédl zemi. Věděl, že to musí být Stetriol: domov Požírače, vězení Kova a Gerathon. Blíž už se k tomu děsivému místu nikdy nechtěl dostat.

„Ne, ale je to pěkně strašidelná představa,“ odpověděl Rolan na Connorovu otázku. Chabě máchl rukou směrem k temnějším okénkům. „Jenom bych chtěl, aby už přestalo pršet. Víš, nasadil bych si albatrosí náhrdelník a zvedl ruku k nebi a puf, modrá obloha je zpátky.“

„Mezi Velkými strážci žádný albatros není,“ poučila ho Mej-lin.

„Já vím,“ odvětil. „No dobře, *mi* skvělí učitelé se k tomu možná nikdy nedostali, ale já to myslel metafyzicky.“

„Metaforicky,“ opravila ho. „Ale stejně se tam nehodí ani jedno z těch slov.“

„Jestli nepřestaneš zneužívat mojí nemoci, abys do mě mohla kopat, když už ležím na zemi, tak až se mi příště bude chtít zvracet, hodím ti to do polívky,“ vyhrožoval Rolan.

„Jestli se přiblížíš k mojí polívce,“ prohlásila sladce Mej-lin, „pak teprve poznáš, jaké to je, když do tebe doopravdy kopnu.“

Conor se rozhodl, že je nejvyšší čas jít na čerstvý vzduch.

Loď se kymácela méně než v předchozích dnech a bušení deště do stěn kajuty zesláblo. Snad bouře konečně ustávala.

Opatrně vylezl ze závěsného lůžka, chvilku zůstal stát, aby získal rovnováhu, načež překročil Mej-lin a zamířil k žebříku na palubu. Když vylézal do šedivého rána, hašteření Rolana a Mej-lin za ním sláblo.

Měl pravdu. Déšť se proměnil v mrholení a vítr mu jen lehce cuchal vlasy. Jako kdyby se několik posledních dnů nesnažil strhnout ho z paluby do oceánu. Občas dokonce mezi šedivými mračny zahlédl oblohu a daleko před lodí dopadaly osamocené paprsky slunce na nějaké ostrovy.

Ostrovy!

S bušícím srdcem se rozběhl k zábradlí na přídi.

Nezdálo se mu to. Na obzoru se opravdu rýsovaly ostrovy – několik ostrovů. To musí být Ostrovní země!

Conor spěchal zpátky do kajuty. „Jsme tady!“ vyhrkl radostně. „Ostrovní země! Pojdte se podívat!“

Rolan jen něco zasténal, ale Mej-lin vyskočila na nohy a Abeke se posadila, aby je následovala.

Když vylezli na palubu, Conor natáhl ruku a propustil Brigana. Vlk se oklepal, nasál vlhký vzduch, otočil se a strčil mu čumák do dlaně. Conor ho s úsměvem podrbl za ušima.

„Už jsme skoro tam,“ řekl vlkovi.

„Ale jenom *skoro*,“ připomněla Mej-lin mrzutě a pod-mračeně se zahleděla k ostrovům v dálce. „Vidět je není to-těž jako tam být. Podle toho, jak ses radoval, jsem myslela, že za pár minut už budeme stát na pevné zemi.“

„Vidět zemi je pořád lepší než nevidět nic,“ povzdechla si Abeke. Pak zvedla ruce k nebi. „A je fajn, že zase můžeme klidně stát na palubě.“

Rolan za nimi vypustil k nebi Essix, která spokojeně zavřískla. Propletla se mezi stěžni a vystoupala tak vysoko, až z ní byla jen malá tečka na nebi. Rolan se přišoural k zábradlí vedle Conora a zhluboka se nadechl.

„Vidíš?“ otočil se k němu Conor. „Necítíš se hned líp?“

Rolan se rozhlédl po šedomodrému moři. „Ani ne,“ odtušil. „Jestli mě teda nešálí zrak.“ Ukázal k několika tečkám daleko na vodě. Conor si jich do té doby ani nevšiml.

„Vejtaho,“ remcala Mej-lin a stáhla si vlasy do ohonu. „Tak se předved, co vidí ty tvoje sokolí oči?“

„Tárik!“ zavolal Rolan a otočil se na patě. „Tárik!“

Tárik k nim přispěchal i se svým vydrím samečkem Lu-meem. „Co se děje?“

Rolan ukázal na tečky. „Lodě. Určitě jsou to dobyvatelé.“

Tárik vytáhl dalekohled a dlouho jím pozoroval moře před nimi. „Odřízli nám cestu k Ostrovní zemi,“ konstatoval nakonec. Držel dalekohled tak pevně, až mu bělaly klouby na rukou. „Mělo mě to napadnout.“

„Možná ten racek...“ začala Abeke.

„Čekali by tu na nás tak jako tak,“ přerušil ji Conor. „Vědí přece, že nakonec se budeme muset vypravit za Mulopem.“

„Budeme si muset cestu probojovat,“ rozhodl Tárik zachmuřeně.

„No výborně,“ zabručel Rolan, opřel se lokty o zábradlí a schoval hlavu do dlaní.

Tárik šel varovat posádku a paluba se brzy hemžila námořníky, kteří připravovali koráb na námořní bitvu. Conor se cítil stejně, jako když v jeho vesnici propukl požár, který neúprosně zachvátil všechno, co mu stálo v cestě. Byly mu tehdy jen tři roky, ale měl na to jednu z nejranějších vzpomínek, na pocit naprosté beznaděje... vědomí, že se blíží něco hrozného a neexistuje způsob, jak to zastavit.

Conor zatočil svou holí a sáhl po sekeře u opasku. Kdyby tak měl raději luk jako Abeke. Jeho zbraně se hodily k boji zblízka, ovšem jestli se dobyvatelé dostanou tak blízko, aby je využil, dostanou se na palubu a pak... to bude hodně zlé.

„Jenom šest lodí,“ hlásila Mej-lin. Zatínala zuby a v očích jí blýskalo, jako by odhadovala vzdálenost, směr větru a slabiny protivníka. „A díky velrybám je ta naše rychlejší. Kdyby se nám podařilo je nějak obeplout, měli bychom se k ostrovům dostat dříve než oni.“

Kdyby... pomyslel si Conor. Byla to šance šest ku jedné a nepřátelské lodě byly plné bojovníků a zvířat. Vzpomněl si na poslední bitvu, jak velké přesile museli čelit. A tentokrát s sebou neměli Mayu, která by všechny nepřátele zapálila.

Abeke se nebezpečně naklonila přes zábradlí a podívala se k velrybám. „Co je tohle?“ zeptala se a namířila ukazováček.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.